

Oponašavi Blažek.

V skednji so véjali na vejnik lanéno seme. Poleg hlapcev sta bila tam tudi Blažek in babica.

Po poti mimo pridejo gosp. župnik z novomašnikom. Babico zvédavost spravi na skednjeve stopnice. Polúka za gospodoma, nato se umakne naglo iz strahú in tudi, ker se to zijanje ní spodobilo.

Ko otideta gospoda, jame Blažek oponašati smešno vedenje babičino. Živali in ljudi je oponašal in s posebnim veseljem tedaj, če so se mu smijali. Pa tudi babici ní prizanašal.

Gre torej strahoma po stopnicah doli takisto kakor babica. Ozrè se zvedavo po poti, koder sta šla gospoda, malo pogodrnja po babičnej navadi, potem gre z hrbtom nazaj v pod, kakor poprej babica.

A ni bil še dobro v skednji in užé ga je imela kazen v pestéh. Z hrbtom nazaj hodeč, prekopicnil je vrečo, ki je nezvezana stala na podu, polna sémena. Daleč na okolo se je izsulo seme. Moral ga je zмести in pobrati Blažek sam. In tisti starikavi hlapec z ónim sivim rogom na čelu dejal je, da naj bude vesel, da očeta ni, češ, šiba bi pela.

Dobrovoljna babica pa so se nasméhnili in rekli: „Lej, Bog te je kaznil. Res je, da imamo stari ljudje nekaj smešnega in otročjega na sebi, to sama dobro vem; vender ni lepó, da bi se naše slabosti nosile na beli dan ter se podsmehivale. Le one povesti o starčku Elizéji se spominaj!“

In potem so povedali vso povest, kakor nam jo pripoveduje sv. pismo, Blažetu v svarilo.

Jos. Gradčian.

—*—

Vz p o m l a d.

(Sonet.)

Budila se iz spanja je natôra,
Poljublja solnčni žar cvetíce maja,
Ptic drobnih petje brezi konca traja,
Zelèn je lôg, zelena zopet gôra.

Ko zarudí na nebu zlata zôra,
Vzé hladna rôsa travnike napaja,
In rožic duh sladák prijetno vstaja
K Bogú v daljavo širnega prostora.

Ti, ki probudil si natôro spéčo,
Ti, ki prebivaš v domovini lépi!
O spolni željo moje pregorečo:

Modróst in čednost v srce moje vcépi,
Da hodil pot do Tebe bodem právo,
Le tebi v čast, in dolžno véčjo slavo.

Josip Prošén.

—*—